

In the middle of nowhere

Deșert, deșert, deșert... Întinderi de pământ secate de trăire, culori ce îți incendiază creierul și te fac să-ți fie sete: viața transparentă ce reflectă infinitul azuriu? Poate doar în visele îmbrăcate în verde și roz, cu prinți și prințese.

Încearcă să petreci câteva momente în acele ținuturi și îți vei dori ca sfârșitul să fie cât mai aproape, ca o miraculoasă adiere de vânt din pustiu să-ți atingă obrajii, sau o picătură de apă să-ți umezească buzele... dar acest lucru nu se va întâmpla și ar trebui să-ți semnezi testamentul.

Însă n-ar trebui să renunți așa ușor și să-i permiți inimii tale să pulseze în ritmuri de balade, căci doar un pas spre locul potrivit ar trebui să faci, iar plantația mea de baobabi îți va inunda privirea.

Intră, îndrăznește, pășește printre acești veterani ai universului și îți voi prezenta lumea creată de cealaltă eu. Te voi droga cu triluri magice de zburătoare, îți voi presăra drumul cu aer fragrant până vei ajunge la mine; și se pare că mă vezi, dar privești o simplă formă fără față, căci eu sunt pretutindeni și niciunde pentru tine. Te macină, știi asta! Ce poate fi mai sinistru decât visele în culori șterse, cu persoane cărora nu le poți desluși figura?

Totuși, urmează-mi indicile și îți voi arăta lucruri interesante pe care tu le vei considera ciudate. În fața ta se întinde grădina de legume schizofrenice. Trebuie să le privești atent pentru a-ți da seama că au probleme psihice. Să fi văzut, într-o zi, un ardei a crezut că îl voi trimite în Triunghiul Bermudelor și mi-a luat desul timp să-l conving că nu este așa. Dar să lăsăm legumele cu ale lor și să continuăm...

Azi, în dimineața de mâine seară, un stol de bufne reporterice mi-au adus o scrisoare invitație, din Caraibe, de la prietenul meu imaginar Gongescu, o gărgărită ce adora să i se spună Gescu, doar Gescu, având probleme cu identitatea.

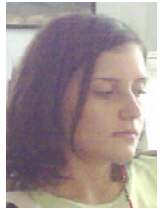
Îmi povestea că afacerea cu palmierii îi aduce un profit foarte bun, iar traficul de cocos împăiat este cu adevărat benefic.

Toate aceste întâmplări cu palmieri și nuci de cocos se datorează terapiei lui Gongi cu perfuzii de basme injectate pe vremea când el era doar o larvă cu trei nări.

Dar cred că ar trebui să încetez în a-ți dezvălui atâtea secrete și îți sugerez să te îndepărtezi de acest loc. La ieșire vei găsi o targă care te va aduce înapoi la realitate. Presupun că ți-ai dat seama că ai intrat în comă din cauza insolatiei. Cine ți-a spus să te plimbi prin soarele asta? N-ai învățat că razele UV sunt ucigătoare, mai ales acum, când stratul de ozon este atât de subțire?

Tot ce ai văzut până acum a fost un simplu vis! Nu crezi că mintea ta e cam bolnavă dacă visezi astfel de lucruri? Eu da! Dar te las acum pe mâna medicilor amatori...

MARIA VETTORI
Școala Generală nr. 22

În abisul ființei mele

Aștept... aștept, aștept și aștept din nou. Dar ce? Ce aștept cu atâta ardoare, atâta dorință și, în același timp, cu atâta teamă? Ce-mi inundă trupul și spiritul, încându-le într-un abis de tăcere?

Da... liniștea. Mă simt atât de singură, atât de stingheră, încât adesea am impresia că sunt doar o nălucă ce aleargă în umbra lunii, însetată de libertate, de schimbare.

Sunt prizonieră; sunt prizoniera ființei mele, captivă în propriile mele întrebări. Corpu-mi greoi, ca o statuie de piatră ce-și așteaptă sufletul, se înfășează grav în fața universului.

Praf de stele îmi presar în vise, încercând cu disperare să le dau un sens... dar în zadar! În mintea mea, eoul și vidul se contopesc laolaltă, formând un curcubeu de nimic. O candelă a nostalgiei luminează amintiri pierdute demult, de mult prea mult timp în labirintul timpului.

Cufărul trecutului se deschide din nou; fărâme de sentiment, înăbușite în tăcere, scânteiază lacome de viață, dar frica, lașitatea le ferecă în pivnița sufletului, în obscuritatea ce mă desparte de ceea ce-mi e aproape.

Privesc... nu-i nimic și totuși e. Simt că undeva, ascunsă prin cămărită inimii, stă de veghe speranța. E acolo; știu bine! Printre atâtea suflete ce încearcă să mă încălzească, mi-e frig; printre atâția ochi ce mă caută cu lumina lor, trec neobservată... între atâtea inimi ce bat odată cu a mea, nu reușesc să aud nimic. De ce?

E atât de vag tot ceea ce mă înconjoară, încât nu mai aud nici liniștea; am uitat demult sunetul apusului de soare sau mirosul stelelor înghețate de lumina zilei.

Mă refugiez în singurătate, în negare și tristețe. Fug de ceea ce m-ar putea ajuta, înțelege și poate chiar iubi; mi-e frică. Mi-e frică de ce simt și voi simți, de ce gândesc, de ce voi deveni. M-am blocat singură în mine și n-am de gând să ies prea curând. Am ridicat o barieră de nesigurantă între mine și restul, între realitate și imaginație...

Mi-am creat propria lume și am uitat de ceea ce sunt cu adevărat. Aici, în spatele acestui scut, în spatele zămbețului fals ce-l desenez în fiecare zi pe masca ce-mi servește drept față, sunt eu. Da, eu; eu și cu mine!

Închisă în această cutie de cleștar, mă zbat, mă consum, mă lupt, lovesc, țip, tremur asemenea unei libelule de oglindă, captivă în spatele geamului de insectar. Dar, totuși, doar aici, aici și numai aici mă simt în siguranță.

Nimeni nu mă poate vedea sau auzi, nimeni nu mă mai poate răni. Am obosit... m-am săturat să tot aștept ca lucrurile să se schimbe în jurul meu, unde totul e așa cum l-am lăsat ultima dată: dureros de real și inexplicabil de complicat.

Nu. Nu sunt încă pregătită să mă avânt în marea de necunoscut ce-mi înecă visele ori de câte ori îmi scald trupul și mintea, neexperimentate încă, în apa-i rece și amară, în valuri înnegrite, care m-au doborât de atâtea ori. N-am puterea să mă despart de învelșii de poveste, care totuși mă mai protejează, deși pe alocuri e sfâșiat de colții celor care și-au lăsat amprenta pe sufletul meu.

Sunt aici; exist! Dar tu nu știi, nu mă poți vedea! E chiar hilar faptul că eu te văd, te cunosc, te ascult, te consolez și te ajut, iar tu doar crezi că-mi faci același lucru.

Dar nu-i nimic. Nu te condamni! Te înțeleg. Cum oare ai putea să faci toate acestea dacă nu mă cunoști cu adevărat? Și, sincer... încep să cred că nici eu nu mă știu așa de bine precum cred. Bun venit în abisul ființei mele!

ROXANA GHINEA
Școala Generală nr. 22

Îngerul nopții

Trăiam ca un simplu fir de praf într-o lume falsă și goală, Visam la iubire și stele de argint Zi de zi, seară de seară...

Învătam pe propria piele și durerea, Că lumea nu se sfârșește cu mine, Că sunetul lacrimii mele răsunând Pământul în loc nu îl ține...

Și inertă când stăteam în ploaia grea, Cu stropi biciuindu-mi mereu fața, Când muream puțin câte puțin, Tu mi-ai salvat mie viața...

Și mi-au crescut aripi pe umerii goi, De zbor acum pe cerul fără nor, Iar aerul rece îmi inundă mintea obosită, Și, totuși, tu m-ai învățat să zbor...

TANIA BLAGOIEV
Liceul Pedagogic "Carmen Sylva"

PROBITAS 2006

Anul VI
No. 4
August 2006
Românești
Județul Timiș
România

Publicație realizată de participanții la cea de-a VI-a ediție a programului de inițiere, instruire și perfecționare în domeniul jurnalisticii

Editorial

Încercarea de a fi cei mai buni...

E în natura noastră, a oamenilor, ca, în lupta pentru ce ne dorim, să ne folosim adesea la maxim resursele de care dispunem.

Unii reușesc să aleagă calea corectă, care îi duce la reușită, în timp ce alții se afundă din ce în ce mai adânc, devenind depresivi și intrând permanent în defensivă.

În încercarea de a fi cei mai buni ne folosim fie talentul, norocul, puterea de muncă, fie, din contră, răutatea, invidia, furtul, lingușirea superiorilor.

Când ne aflăm într-o competiție, trecem inevitabil printr-o multitudine de stări care mai de care mai diferite, mai provocatoare, mai puternice.

Suntem încrezători, trufași, disprețuitori, mulțumiți, nesatisfăcuți complet după ce câștigăm o „bătălie”.

Pe de altă parte, după ce pierdem una, devenim depresivi, răi, invidioși, nemulțumiți, nesiguri, fragili.

Avem parte și de o altă luptă permanentă, la nivelul conștiinței. „Să continuăm sau să renunțăm?”

E întrebarea ce ne frământă pe parcursul întregii vieți.

Ne zbatem să aflăm dacă merităm sau nu, dacă ni se vor îndeplini vreedată idealurile sau ele vor rămâne mereu ceea ce sunt acum – vise, speranțe ce ne năpădesc nopțile și se spulberă odată cu răsăritul soarelui.

De cine va ieși învingător în lupta noastră interioară depinde dacă vom reuși sau nu să fim cei mai buni în realitate.

Perseverența și munca unui om vor fi mereu răsplătite, iar respectul va reuși ceea ce și-a propus, dacă, într-adevăr, o merită.

Un om care știe ce vrea va contiua lupta, indiferent de eșecuri sau consecințe.

E mai ușor să renunți decât să continui lupta rănit. E mai ușor să te resemnezi decât să cauți încă o dată și încă o dată. E mai ușor să dai vina pe soartă decât să-ți accepți greșelile. E mai ușor să plângi decât să cauți motive. E mai ușor să te revolți decât să zâmbești.

Un om împlinit e cel care știe ce să aleagă în conformitate cu ce își dorește. Într-o confruntare în care fiecare țintește să fie cel mai bun, vor exista întotdeauna învingători și învinși.

Dar fiecare eșec ne apropie tot mai mult de victorie și fiecare victorie ne demonstrează că suntem în stare.

Paradoxal, într-o confruntare în care vrem să fim cei mai buni terminăm prin a scoate tot ce e mai rău din noi și reușim adesea, pentru un trofeu mai mic sau mai mare, reprezentativ sau doar de noi știut să ne rănim prietenii, să lovim sub centură, să procedăm egoist și prosteste.

Fie că reușim ce ne-am propus, fie că nu, sentimentul este același. Suntem singuri!

O umbră de mândrie ne alină suferința la perceperea mult-răvnitului trofeu, dar ea nu este suficientă pentru a te simți împlinit.

Am reușit ce am vrut, ne-am demonstrat că putem... dar a meritat? Programul „Probitas 2006” a reușit cu succes să ne introducă în lumea competiției, să ne facă să simțim emoții unice.

Împreună am încercat, per rând, sentimente de împlinire și de depresie, de deznădejde și de exaltare.

Dar împreună am reușit să fim cei mai buni!

EUGENIA MĂGUREAN
Liceul Pedagogic „Carmen Sylva”

Ilustrațiile publicației de față reproduc momente din activitatea participanților la cea de-a patra sesiune a celei de-a VI-a ediții a Programului de inițiere și instruire în domeniul jurnalisticii *Probitas 2006*, desfășurată la Centrul de Jurnalism Românești, comuna Tomești, județul Timiș, sub egida Fundației Vest pentru Jurnalism Regional și Euroregional Timișoara, Universității "Tibiscus" - Facultatea de Jurnalistică, Uniunii Scriitorilor din România – Filiala Timișoara și West City Radio Timișoara.

Țintind spre fericire

Să mă prezint... Sunt un punct minuscul (mic, extrem de mic, atât de mic încât nu se vede decât prin microscopul stelelor) pe harta orașului, a țării, a continentului, a planetei pe care trăiesc.

Există puncte mai mult sau mai puțin însemnate și, totuși, minuscule toate. Eu consider că sunt un punct obișnuit, dar diferit de restul prin tot ceea ce mă definește.

La urma urmei, toți suntem astfel de puncte care aspiră la mai mult. Toți căutăm înfrigați fericirea, dar, în general, terminăm declarând că nu avem nevoie de ea („De ce să mă mai chinui, sunt bătrîn(ă) deaj, mi-am trăit viața, pot sa mor liniștit(ă)”). Sau creăm o iluzie care ține locul victoriei, ducem zi de zi lupte cu noi înșine, lupte în care vrem să ne convingem (tot pe noi înșine, ceea ce este absurd) că da, suntem fericiți!

Dar dacă suntem, de ce mai plângem? De fericire, presupun... Lacrimile umezesc pupila și o mențin curată, așa că facem doar un act în numele igienei... Sau nu?

În orice caz, preferăm să privim fericirea ca pe o idee, ca pe un trofeu nepalabil, oricum imposibil de atins pentru noi.

Vedem cerul ca pe un ideal al perfecțiunii, până când îl explorăm și devine mai puțin interesant, banal chiar, așa că trecem la o altă perspectivă asupra fericirii.

Privim luna noaptea, alături de persoana iubită și, în atmosfera feerică, încărcată de romantism, lumina lunii aruncă o perdea de argint în aerul rece, razele sclipesc superb în apa de cristal a lacului... bla bla bla... și, astfel, luna devine în mintea umană întruchiparea a tot ce e mai frumos, evident stărnind dorința lumească de a o explora.

Urmarea este doar solul străpuns de cratere dure și prăfuite - descoperirea glorioasă făcută de oameni, în dorința de a atinge fericirea...

Uneori visăm gândindu-ne la nemurire. Ne e teamă de moarte, fără să ne treacă prin minte dacă viața eternă ar fi, într-adevăr, o binecuvântare... Și permanent trecem la alte obiective, țintim mereu mai sus și încheiem la fel, majoritatea murind în anonim (deși toți visează să realizeze ceva memorabil, astfel încât lumea să nu îi uite mai târziu). Și murim nefericiți, suferim, dar suntem împăcați cu ideea că „asta este soarta noastră, a oamenilor”.

Ce ar fi dacă ne-am propune, cu adevărat, să găsim fericirea în „viața atât de scurtă” de muritor? Dacă nu am distruge ce avem, dacă nu am anihila ce putem, dacă am ști ce vrem? Dacă am vedea odată pentru totdeauna că fericirea e aproape și o putem avea? Dacă am spune mai des „Sunt o persoană fericită!” și dacă am ține cu adevărat la ce avem, fără să așteptăm să pierdem acel ceva, ca să realizăm că eram împliniți? Dacă am iubi și am spune acest lucru? Dacă am deschide ochii?

Am fi persoane mai bune... În orice caz, eu sunt fericită ca o persoană care nu are habar de ierarhia valorilor în viață și e în stare să vorbească astfel (așa mă vezi tu, probabil... sau?).

Inconștiență? Poate! Dar, după ce pun pixul jos, voi încerca măcar să ating performanța de a nu trăi în zadar... ca un punct minuscul ce sunt, alături de alte puncte, în Universul fără sfârșit.

TANIA BLAGOIEV
Liceul Pedagogic „Carmen Sylva”

Câini, căței și alte cele

Prietenii la nevoie se cunosc. Asta e adevărat. Dar sunt prieteni pentru că trebuie sa fie alături de tine și la bine și la rău. Mă interesează mai mult partea cu „bine”.

De ce să fie alături de tine când plângi, te simți rău sau simți că explodezi de furie, dacă, atunci când ești în culmea fericirii, te evită și nu vor să te asculte? Asta îți dă de înțeles că se bucură de suferința ta și sunt invidioși pe momentele tale de fericire. Unei astfel de persoane nu poți să îi atribui calitatea de „prieten”.

De asemenea, prietenia nu este un contract. Nu poți să-i spui unui prieten „te ajut pentru că m-ai ajutat” și nu poți să-i pretinzi să te ajute fiindcă l-ai ajutat. Nu!

Te ajut pentru că suntem prieteni și țin la tine și vreau să fac tot ce pot ca să nu suferi. Asta e adevărata frază pe care trebuie să o ai în minte întotdeauna când un prieten îți cere ajutorul!

Mii de oameni vor sa aibă o mulțime de prieteni și mii de oameni, care chiar au o mulțime de prieteni, nu le dau importanța, fără să-și dea seama cât de minunat este să ai fie și un singur prieten care să te asculte, să te sprijine și să fie alături de tine cu adevărat la bine și la rău.

Un prieten este, de fapt, un frate, cu care nu e exclus să te cerți câteodată, cu condiția ca de fiecare dată să recunoști că ai greșit și să fii sigur că urmează să avari parte de o prietenie la fel de frumoasă ca până acum.

Mai există o specie de „prieten”, cu care, chiar dacă nu putem să vorbim, să mergem în oraș sau să facem alte lucruri pe care le facem cu prietenii despre care am vorbit până acum, îți sunt tot timpul aproape, au nevoie de afecțiune și nu poți niciodată să te cerți cu ei.

Ai ghicit! E vorba de căței. Indiferent de cum îi numim (cățeluși, câini, căței), tot despre acest lucru este vorba. Unii oameni țin mult la un simplu animal dar, poate și se pare ciudat, nu ai cum să nu îi la o ființă care abia așteaptă să ajungi acasă și să te joci cu ea, care plânge încet la ușă când nu îi oferi destulă afecțiune, sau care sare în sus de bucurie când te joci cu ea sau când îi dai mîncarea preferată.

Pur și simplu nu te mai interesează cât de mare sau cât de mic e, cât de roșcat sau negru e! Un câine poate să te apere, știind că ești stăpânul lui, poate să dea din coadă când te vede, sau poate să se joace fotbal cu tine (în cazul în care e în toane bune).

Nu e un lucru rău să simți un sentiment de prietenie pentru un cățel. De ce nu poate să fie și el un prieten? Într-adevăr, nu atât de important ca și un prieten uman, dar un prieten!

Trebuie să știi că, dacă nu l-ai supărat rău sau nu l-ai făcut ceva care să țină minte, nu se va răzbuna niciodată pe tine, și va rămâne același cățel cuminte și credincios ca orice altul. Te poate mira faptul că, dacă simte că nu îl bagă în seamă, pur și simplu vine la tine și cere puțină afecțiune. Totuși e adevărat!

ROXANA PURIȘ
Școala Generală Nr. 22

Coordonator de program:
MARIAN ODANGIU

Editor coordonator: VIOLETA FICARD

Echipa redacțională: TANIA BLAGOIEV, Liceul Pedagogic „Carmen Sylva”, **ALEXANDRA BRATU**, Liceul Pedagogic „Carmen Sylva”, **ROXANA ELENA GHINEA**, Școala Generală nr. 22, **GABRIELLA MAGYAR**, Școala Generală nr. 22, **ADRIANA HAIDUC**, Școala Generală nr. 13, **EUGENIA MĂGUREANU**, Liceul Pedagogic „Carmen Sylva”, **ROXANA PURIȘ**, Școala Generală nr. 22, **MARIA VETTORI**, Școala Generală nr. 22

Printed by:Fundația Vest pentru Jurnalism Regional și Euroregional Timișoara România
Românești, comuna Tomești, județul Timiș

FVJ © 2006